

Setkání

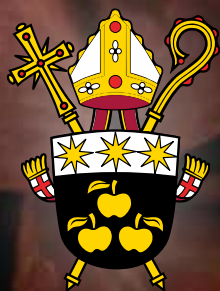
BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

únor 2023 / ročník XXXIII

140 LET OD SMRTI
J. V. Jirsíka

STŘÍPKY ZE ŽIVOTA
Benedikta XVI.

HOST MEZI
„digitálními domorodci“

Diecézní centrum pro rodinu
& Spolek Most - České Budějovice
zve manželské páry na

NÁRODNÍ TÝDEN MANŽELSTVÍ
13.-19. 2. 2023

MANŽELSKÉ KONTRASTY

Děkanství u sv. Mikuláše
U Černé věže 71/4, České Budějovice

14. 2. 2023 - 17.00 hodin - Mgr. Martina Fürstová - přednáška
MUŽI A ŽENY - LIŠÍME SE?
aneb pro vztah potřebuji vědět kdo jsem

15. 2. 2023 - 17.00 hodin - Mgr. Maříková Modlitbová - workshop
MANŽELSKÉ KONTRASTY
aneb jak ustat a přijmout odlišnosti

16. 2. 2023 - 17.00 - Mgr. Martina Fürstová - přednáška
OKNESS
aneb životní postoj jako základ nezluidských vztahů

JE NUTNÉ SE PŘEDEM PŘIHLÁSIT
na čísle 731 402 820 nebo e-mailem: furstova@bcb.cz
KAPACITA JE OMEZENÁ!

Obsah

Editorial	3
Jan Valerián Jirsík: 140 let od smrti velkého českobudějovického biskupa	4
Potopa v Řeči	7
Personalie	7
Tři králové v hospici	7
Několik střípků z velkého života: papež Benedikt XVI.	8
Host mezi „digitálními domorodci“	10
České Budějovice hostily ředitele a zřizovatele církevních škol	11
Slovo života pro děti	12
Výstava „Posvátné umění v nesvaté době“	14
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	15
Duch svatý nově zapálil 35 srdcí	16
Duchovní obnova s panem biskupem Posádem	17
Rekordní výtěžek Tříkrálové sbírky 2023	18
Pohřeb otce Jana Janouška	18
Lidé v Horní Stropnici podpořili svou spoluobčanku s hendikepem	19
Vaše mešní intence pomáhají	19
Sedmkrát pro studium na Teologické fakultě	20
Štědrý den ve Vodňanech	20
Připomínka 400. Výročí úmrtí M. Jana Campana Vodňanského	21
Děti z rodin prachatické farnosti přinesly pravou vánoční radost nemocným v hospi	22
BONI PUERI v Chrobolech opět září	23
„Biskup Neumann vysvětil náš kostel!“	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 2. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Jan Valerián Jirsík, čtvrtý českobudějovický biskup. Článek ke 140. výročí jeho úmrtí najdete na straně 4; Foto: archiv BCB

Benefiční adventní večer zorganizoval v pátek 16. prosince Filipjakubský kostelní sbor v Katovicích pro Petra H., otce dvou dětí, který se léčí s rakovinou. Účastníci vybrali skoro 40 000 korun a celý výtěžek byl zaslán na účet 314587860/0300. Kromě kostelního sboru vedeného Annou Zdráhalovou vystoupily soubory Otavánek, Volné sdružení horaždovických zpěváků a muzikantů nebo Malá dudácká muzika ZUS Strakonice. Text: Radek Gális.

Editorial

Vážení čtenáři,

je za námi první měsíc letošního roku. Mnozí z nás si připomínali na začátku února starou lidovou pranostiku „na Hromnice o hodinu více...“ s nadějí na nástup světla a ubývání tmy. Uplynulý měsíc byl, tím, co nám přinesl, měsícem opravdu zajímavým. Nejenom rozloučením s emeritním papežem Benediktem XVI., ale také zvolením hlavy našeho státu – prezidenta republiky.

Před mnoha a mnoha lety se u nás promítal americký film o volbě prezidenta Spojených států „Ten nejlepší“. Ve filmu byla připomenuta zásadní myšlenka, totiž, že i ten nejlepší kandidát musí být také mužem svědomí. Člověkem, který nikdy neplatí za úspěch, veřejný respekt a uznání ze strany vládnoucího mínění tím, že se zřekne pravdy. Jeden z významných sociologů XX. století, používal pro současnou společnost označení „tekutá“. To proto, že se vyznačuje nejistotou, chaosem a neustálým měněním dříve přijatých pravidel. Jinak co je dnes aktivem, může být zítra pasivem. Dějiny uplynulého století však ukázaly, že názor většiny nezaručuje vždy lidskou důstojnost a lidská práva.

Rád bych proto zakončil úvodník únorového čísla „Setkání“ slovy papeže Benedikta XVI., že v dějinách lidstva se „jako nejuniverzálnější a nejracionálnější náboženská kultura ukázala křesťanská víra, která i dnes... zakládá rozumnou morální víru, bez níž nemůže společnost přežít“.

JUDr. Jan Kotous

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Jan Valerián Jirsík: 140 LET OD SMRTI VELKÉHO ČESKOBUDĚJOVICKÉHO BISKUPA

**Před 140 lety, 23. února 1883, odešel na věčnost čtvrtý českobudějovický biskup Jan Valerián Jirsík. Pocho-
ván je na staroměstském hřbitově a jeho hrob je možné dodnes navštívit.**

Ačkoli se do srdcí obyvatel diecéze zapsal právě jako jejich milovaný pastýř, jeho věhlas přesáhl diecézi i čistě církevní prostředí. Je považován za známou postavu české historie, do níž se zapsal také jako významný teolog, aktivní vlastenec, spisovatel a podporovatel rozvoje českého školství.

Jirsíkova dětská a studijní léta

Jan Valerián Jirsík se narodil 19. června 1798 v Kácově na břehu Sázavy, kde však strávil jen svá dětská léta. Ještě mu nebylo deset roků, když se s rodiči přestěhoval do dnešního Havlíčkova Brodu – dříve Německého – kde přebýval asi do poloviny roku 1810. Je uveden v seznamu žáků německobrodského gymnázia v letech 1808–1810, které v této době vedli národně uvědomělí želivští premonstráti, pro které byla samozřejmostí výuka češtiny i výchova k češství. Z tohoto gymnázia vyšly takové osobnosti české inteligence jako spisovatelé K. H. Borovský a F. J. Rubeš nebo hudební skladatel B. Smetana. Ve studiích pak mladý Jirsík pokračoval v Hradci Králové, odkud přestoupil na filosofické učení v Litomyšli, které bylo také proslulé svou pročeskou orientací. V této době asi začaly zrát úvahy o jeho kněžském povolání, které se vyjevily nástupem do pražského arcibiskupského semináře a studiem na pražské teologické fakultě od roku 1816. Ještě v semináři založil kroužek bohoslovců pěstujících v češtině řečnictví a studium odborných předmětů, což již předem naznačovalo, že jeho zájem není veden pouze praktičností budoucího kněze, který se chtěl co nejlépe zhostit svého pastýřského úkolu, ale i pocitem potřebnosti formulovat teologické teze v mateřské řeči, která byla teprve na cestě proměny v moderní evropský jazyk.

Kaplan a farář

Na kněze byl Jirsík vysvěcen 28. prosince 1820 ve svatovítské katedrále v Praze. Následovalo více než čtvrtstoletí kněžského působení na různých postech v pražské arcidiecézi a litoměřické diecézi, jejichž společným jmenovatelem byl patronát rodu Lobkoviců. Jirsíkovým prvním místem v duchovní správě se stal Cítov u Mělníka, kam nastoupil jako kaplan 2. února 1821. Zde zůstal pouze do poloviny roku 1822, avšak za onu krátkou dobu si vydobyl respekt jako pracovitý kněz i dobrý učitel v místní škole, který se z vlastní iniciativy a ve svém volnu věnoval nadaným studentům. Poté Jirsík nastoupil na kaplanské místo v Roudnici nad Labem – 9. září 1822 – kde na sebe výrazně upozornil svým řečnickým talentem, příjemným vystupováním a také pedagogickými vlohami, které opět neváhal využít jak ve škole, tak při soukromém vyučování. Opakovaně

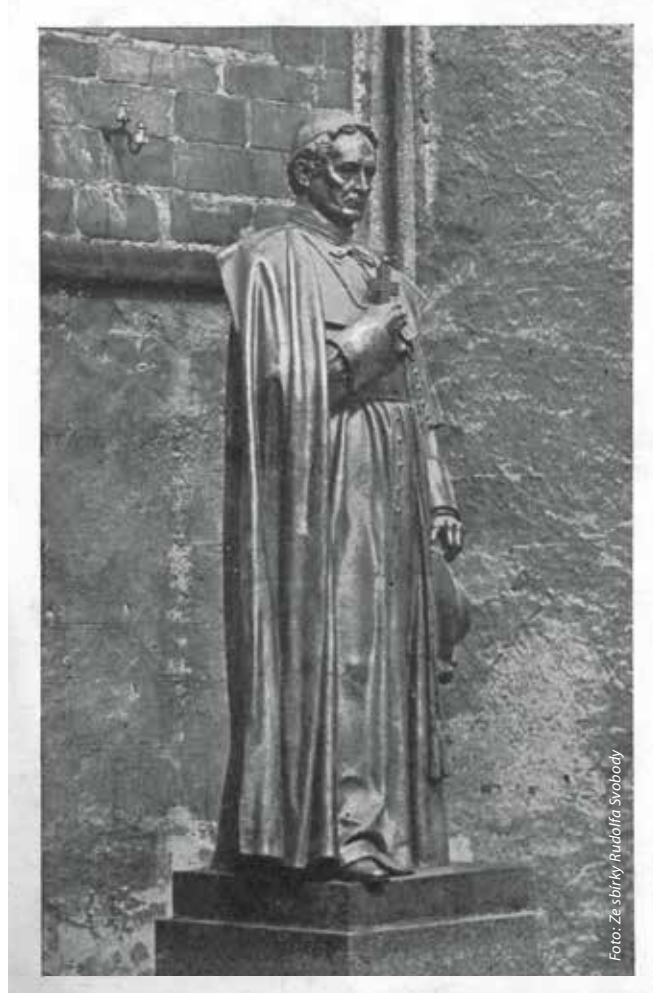

J. V. Jirsík v biskupském úřadě v Českých Budějovicích z období na přelomu 60. a 70. let 19. století, fotoateliér Jindřich Eckert Praha.

za to byl chválen svými církevními nadřízenými. V čase svého roudnického působení napsal pedagogické dílo v pozdně osvícenském duchu *Škola nedělní* (1826), ale také vlastivědné dílo *Říp a jeho chrám* (1826), díky němuž je řazen mezi tzv. romantiky. Na podzim 1827 se uprázdnila lobkovická zámecká kaplanka v Jezeří (Eisenberg) v severních Čechách – a Jirsík si o místo zažádal. Kníže Ferdinand z Lobkovic žádosti vyhověl a mladý kněz v únoru 1828 nastoupil. Zde se také poprvé ocitl v oblasti se silným zastoupením německého živlu. Doba jeho zdejšího působení nakonec přesáhla čtyři roky a během ní se věnoval především dalšímu studiu teologie, v níž chtěl dosáhnout doktorátu.

J. V. Jirsík při návštěvě císařského dvora ve Vídni (1862-1865). Autor: Oscar Kramer, Wien.

Původní socha J. V. Jirsíka před katedrálím chrámem sv. Mikuláše, 1926.

V roce 1832 se stal farářem v Minicích u Kralup, kde opět ukázal svoje nadání pro duchovní správu, práci ve škole i praktické potřeby obyvatel. Kromě rozsáhlých oprav kostelních budov financovaných z vlastních prostředků proslul kazatelskou činností a prací ve škole. Dále se věnoval studiu, takže roku 1837 složil dvě rigorózní zkoušky na pražské teologické fakultě. Od roku 1835 také začal zveřejňovat články v *Časopise pro katolické duchovenstvo*, a to zásluhou zejména Vincenta Zahradníka – známého kněze, teologa a filosofa. V roce 1835 také vyšlo jeho – brzy velmi oceňované – dílo *Proč jsem katolíkem?* Následovala i díla další, díky nimž získal jako teolog značnou proslulost, například *Bohomil* nebo *Populární dogmatika*. V té době se stal také spoluzakladatelem spolku *Dědictví sv. Jana Nepomuckého*, který pomohl na svět řadě česky tištěných literárně-teologických děl.

Úmrtní žeton Jana Valeriána Jirsíka, 1883;
Foto: Ze sbírky Rudolfa Svobody

Kanovník a redaktor

V roce 1846 se stal členem metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze a při též chrámu působil jako český kazatel, jehož kázání vycházela ve velkých nákladech knižně. Jako kanovník se Jirsík účastnil také veřejného života a byl členem mnoha charitativních a vlasteneckých spolků. V roce 1847 se stal šéfredaktorem *Časopisu pro katolické duchovenstvo*. Pražská teologická fakulta jej roku 1848 ocenila udělením čestného doktorátu. V témže roce se také zúčastnil jednání slovanského sjezdu.

Českobudějovický biskup

Když 4. června 1850 nečekaně zemřel třetí českobudějovický biskup Josef Ondřej Lindauer, stal se kandidátem na obsazení uprázdněného biskupského stolce, za nímž stál pražský arcibiskup Bedřich Schwarzenberg, který byl přesvědčen o jeho vhodnosti pro biskupskou službu. Císařem Františkem Josefem I. byl českobudějovickým biskupem jmenován 25. března 1851. Po potvrzení této nominace papežem Piem IX. následovalo Jirsíkovo biskupské svěcení 19. října 1851 v katedrále svatého Víta v Praze a slavnostní uvedení do úřadu v českobudějovickém katedrálím chrámu svatého Mikuláše 1. listopadu 1851. Jirsík prakticky okamžitě začal s generální vizitací své diecéze, která mu zabrala skoro pět let. V pozdějších letech si ji zopakoval ještě dvakrát. Každopádně svou diecézi díky tomu velmi dobře poznal – zejména život obyvatel a jejich praktické potřeby. Uvědomil si, že musí intenzivně podpořit růst náboženského života katolíků, kterých byl v diecézi asi milion. To byl obrovský úkol. Jirsík proto podporoval především obnovu činnosti lidových misí, působení řádů, kongregací a církevních spolků, organizoval velké náboženské slavnosti na oslavu významných diecézních a celonárodních jubileí, v kostelech zavedl marián-

K 50. výročí smrti J. V. Jirsíka vydal apologetický kroužek bohoslovců „Jirsík“ v Českých Budějovicích, 1933; Foto: Ze sbírky Rudolfa Svobody

ské májové pobožnosti a eucharistické slavnosti věčného klanění. Za úkol si vzal také šíření vhodné náboženské literatury. Pro kněze zavedl pravidelná duchovní cvičení a kněžské pastorační konference. Svolal tři diecézní kněžské synody, jejichž jednání byla zorganizována tak, že dostávali jako první slovo ti nejnižší postavení kněží, aby byl vždy slyšen jejich hlas.

Aby zajistil dostatečný počet budoucích kněžských povolání, založil v Českých Budějovicích roce 1853 chlapecký seminář, kam přicházeli zejména chudí hoši českého i německého původu. Formace těchto chlapců, kteří zároveň studovali na gymnáziu, byla natolik účinná, že řada z nich si po maturitě volila duchovní cestu a odcházela do biskupského kněžského semináře, kterému Jirsík pochopitelně věnoval také velkou péči. Českobudějovická diecéze byla v této době dvojjazyčná – žili zde vedle sebe Češi a Němci. Jirsík zdůrazňoval věřícím, že by měli být v první řadě dobrými katolíky a až poté Čechy nebo Němci. Měl pro to důvod, protože spory mezi radikály na obou stranách reálně existovaly. Jejich kolbištěm nebyla pouze politika, ale také oblast kultury, školství a hospodářství. Jirsík, který byl znám jako aktivní vlastenec, nezůstal ušetřen některých nevybíravých výpadů z německé strany – mimo jiné také proto, že byl aktivní v politice, když jako člen zemského sněmu v Praze neváhal hájit české zájmy tam, kde cítil, že by být hájeny měly. V Českých Budějovicích pomohl při zakládání některých českých institucí a spolků – např. Besedy českobudějovické (1862) a Záložny českobudějovické (1864). Kamenem úrazu česko-německých vztahů v biskupském sídelním městě se stala zejména zmíněná otázka školství. Jirsík byl přesvědčen o nutnosti vést výuku v mateřském jazyce žáků (především náboženskou,

ale i jinou), protože podle jeho přesvědčení se výuka v cizím jazyce nemohla dotknout srdcí mladých lidí. Jeho přičiněním vzniklo v biskupském sídelním městě několik českých škol, například dívčí pokračovací škola (1864), obecná dívčí škola (1871) a chlapecká obecná škola (1873). Především je třeba zmínit první české gymnázium (1868), jehož založení prosadil přes odpor německé strany a jehož chod několik let financoval dílem z vlastních prostředků a dílem z peněz dárců. Ostatně zásluhou obyvatel diecéze, kteří neváhali podporovat nejrůznější projekty svého biskupa, uvedl v život také Ústav pro hluchoněmé, rozšířil chlapecký seminář a postavil seminární kostel sv. Václava. V letech 1869–1870 pobýval v Římě, kde se zúčastnil světové události Prvního vatikánského koncilu.

Jirsíkův odkaz

Jirsíkovu památku udržovali v první řadě bohoslovci kněžského semináře, kteří se sdružovali v apologetickém kroužku Jirsík a na svého biskupa vzpomínali při pořádání různých besídek, kladebním květin k jeho hrobu či vydáním *Almanachu*. Památku svého zakladatele dodnes uchovává ve svém názvu gymnázium v Českých Budějovicích – a tato tradice přečkala i zákazy nacistického a komunistického režimu. Obyvatelé Českých Budějovic nechali zbudovat před katedrálou sv. Mikuláše biskupovi Jirsíkovi bronzovou sochu, jejímž autorem je Josef Václav Myslbek. Slavnostní odhalení se konalo v roce 1926. Socha byla v letech druhé světové války odstraněna a zničena. K jejímu obnovení došlo až po pádu komunistického režimu 2. října 1993.

Rudolf Svoboda, děkan TF JU

Potopa v Řečici

V rodové kronice Lustigů z Kardašovy Řečice lze najít působivé řádky o povodni v roce 1853. Stojí tam:

Povodeň 1853

Na Boží Tělo 26. května 1853 odpoledne přišla do Kardašovy Řečice kroupová přeháňka, po níž bezprostředně následovala několika-hodinová průtrž mračen. V důsledku toho stouply hladiny potoků a rybníků tak, že se nad Velkým řečickým rybníkem protrhly hráze 7 rybníků. A vodní masa zčásti zatopila Kardašovu Řečici až do 28. května 1853. Také 5. června 1853 došlo k zaplavení domů u potoků. Všechny louky u potoků a řeky Nežárky byly zcela zaneseny bahnem, čímž se stala senoseč úplně nemožnou. Také na polích vznikly významné škody. Většina cest se stala nesjízdnými a mnoho zdí budov byl poškozeno.

Biskup Jirsík

28. května 1853 přijel do Řečice nejdůstojnější biskup P. Valer. Jirsík z Budějovic kvůli svatému biřmování, a uděloval biřmování 29. května a školní zkoušky se konaly 30. května 1853. Školní knihovně věnoval 20 zl., postiženým povodní 50 zl.

Zápis starosty Josefa Lustiga (1812–1867) o povodni v Kardašově Řečici je působivý. A velmi mně oslovuje příjezd diecézního biskupa přesně v den, kdy vody opadly. Působí to až dojmem nějaké staré legendy o biskupovi divotvůrci. Biskup přijel – a hned bylo po potopě...

Jiří Sláma

Personalalia

A. Ustanovení:

R. D. Mgr. Šimon STANČÍK – je od **16. 12. 2022** jmenován do funkce administrátora excurrento farností **Bohumilice, Čkyně a Vacov**; č.j. 2910/2022, 2909/2022, 2908/2022.

B. Životní jubilea:

Karel HOFBAUER, trvalý jáhen, oslavil **11. 1. 2023 své sedmdesáté sedmé narozeniny**.
Mgr. Václav MIKULA, trvalý jáhen, oslavil **23. 1. 2023 své padesáté narozeniny**.
P. Mgr. Vladimír Jan Evangelista HLADÍK, OFMCap. oslaví **9. 2. 2023 své padesáté páté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C. Úmrtí:

R. D. MVDr. Mgr. Jan JANOUŠEK, čestný kanovník Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, zemřel **6. 12. 2022**. Po zádušní mši svatě ve farním kostele sv. Mikuláše ve Vacově 17. 12. 2022 byl převezzen do Velhartic, kde po zádušní mši svatě v kostele Narození Panny Marie byl uložen do kněžského hrobu na místním hřbitově.

R. I. P.

Tři králové v hospici

V prachatickém hospici a Domově Matky Vojtěchy každoročně o svátku Zjevení Páně chodí za pacienty tři králové. Pan ekonom, vedoucí správy budov a ředitel zařízení. Nejinak tomu bylo i letos. Vlastně jsme byli čtyři. Spolu s námi pokoje obcházel i P. Tomáš Paradič, který u nás pracuje jako ošetřovatel a nad rámec úvazku jako duchovní. Nejdříve nám požehnal na cestu, pak jsme navštěvovali jednotlivé pokoje se zpěvem tříkrá-

lové koledy, kadidlem ovoněli, na veřejí křídou napsali vzkaz a P. Tomáš každý pokoj vykropil svěcenou vodou. Pacienti měli radost. My pak nemenší z toho, jak velkou. Trošku jsme tím nahlédlí hloubku slov sv. Matky Terezy: „V tomto životě nemůžeme dělat velké věci. Můžeme dělat jen malé věci s velkou láskou.“

Robert Huneš

Několik střípků z velkého života: papež Benedikt XVI.

Světová média ve svých nekrolozích nazývala emeritního papeže Benedikta XVI. (Josef Ratzinger, 16. 4. 1927–31. 12. 2022, papežem od 19. 4. 2005–28. 2. 2013) Mozartem teologie, pokorným dělníkem na vinici Páně, papežem laskavosti a odvahy.

Pro odbornou (tj. zvláště teologickou) veřejnost, byl zesnulý papež světovou špičkou katolické teologie.

V tomto článku se nejprve budeme zabývat jeho hodnocením vztahu liturgie a krásy: „Vztah mezi tajemstvím, v něž věříme a které oslavujeme, se zvláštním způsobem projevuje v teologické a liturgické hodnotě krásy. Liturgie, jako ostatně celé křesťanské zjevení, je vnitřně propojeno s krásou: je *veritatis splendor* (nádhera pravdy).“ (Apoštolská exhortace Benedikta XVI. *Sacramentum Caritatis*, 22. 2. 2007). Toto naznačoval i návratem k mnoha liturgickým rouchům, která jeho předchůdci již běžně nepoužívali. Benedikt XVI. překvapil například tím, že si při generálních audiencích 21. a 28. 12. 2005 nasadil na hlavu čepičku kamauro z červeného aksamitu, lemovanou bílou hermelínovou kožešinou. Poslední papež, kdo ji předtím použil, byl sv. Jan XXIII. (papežem 28. 10. 1958–3. 6. 1963). Benedikt XVI. k tomu pak v rozhovoru v knize „Světlo světa – Papež, církve a znamení doby“ poznamenal: „Měl jsem jí pouze jednu. Byla mi prostě zima a hlavu mám rád v teple. Řekl jsem si, že když už kamauro máme, tak jej i použijeme. Ale bylo to opravdu jen kvůli chladu. Od té doby jsem je nenosil. Aby nedocházelo ke zbytečným interpretacím.“

Začal také používat všechny tři papežské mozzetty: červenou aksamitovou, lemovanou bílým hermelínem pro zimní období; pak bílou z hedvábného damašku, lemovanou bílou kožešinou pro velikonoční období, a nakonec i lehkou z červeného hedvábí pro letní období. Všechny tyto mozzetty přitom naposledy oblékal papež sv. Pavel VI. (papežem 21. 6. 1963–6. 8. 1978). Na hlavu si Benedikt XVI. během jedné audience dal na hlavu hasičskou přilbu, ale začal nosit také červený sametový římský kněžský klobouk (*cappello romano – saturno*) a letní slaměný ve stejném stylu, oba s ozdobami určenými pouze pro papeže.

Papež Benedikt XVI. při návštěvě ČR v roce 2009;
Foto: Pan Kotek – Kancelář pražského hradu

21. 10. 2012 oblékl Benedikt XVI. ke slavnostní mši na ornát *fanon* (dvojitá mozzetta kruhového tvaru z bílého hedvábí, protkaná úzkými zlatými a stříbrnými pruhy, ozdobená vpředu zlatým vyšitým křížem). Benedikt XVI. také upoutal pozornost výměnou *ferule* (papežské pastýřské hole zakončené křížem). Odložil hůl navrženou italským sochařem Lello Scorzellim, nošenou papeži počínaje sv. Pavlem VI., a začal používat tu, kterou dostal v roce 1877 jako dar papež bl. Pius IX. (papežem 16. 6. 1846–7. 2. 1878), neboť byla lehčí.

Postupně došlo i na nošení některých liturgických rouch jeho předchůdců v úřadě, které jsou vzácnými položkami inventáře papežské sakristie. Benedikt XVI. považoval za důležité upozornit tímto viditelným způsobem na dějiny církve a její tradici, jenž vytvořila nesmírné kulturní dědictví, krásu, která slouží k oslavě Boha, a nikoli člověka, který to všechno používá. Důležitost liturgie v životě církve přibližuje čtenáři ve své knize „Duch li-

turgie“, kterou napsal ještě jako kardinál – prefekt Kongregace pro nauku víry v roce 1999. Myšlenky pro pochopení duchovna, byť ukryté pod nádherou zhotovenou námi lidmi, kterou můžeme postřehnout naším okem, předkládá i jako papež: „Krása proto netvoří pouhý dekorativní prvek liturgie. Naopak, je jejím konstitutivním prvkem, protože je přívlastkem samotného Boha a jeho zjevení. Proto si máme být vědomi pozornosti, jakou je třeba věnovat liturgii, aby zazářila její pravá podstata.“ (*Sacramentum Caritatis*)

Když vidíme všechny tyto kroky, překvapí nás, že hned po svém zvolení Benedikt XVI. upravil svůj papežský erb. U mnoha věřících způsobil doslova heraldickou revoluci rozhodnutím, že v jeho erbu již nebude *tiára* (trojitá papežská koruna), ale biskupská *mitra*, byť se třemi zlatými pruhy. Posledním koru-

novaným papežem byl sv. Pavel VI., jenž svou *tiáru* daroval pro potřeby chudých. Přesto byla *tiára* heraldicky používána v erbech dvou následujících papežů, bl. Jana Pavla I. (papežem 26. 8. 1978–28. 9. 1978) a sv. Jana Pavla II. (papežem 16.10.1978–2.4.2005). Zároveň do papežského erbu přidal *pallium* s křížky v červené barvě. Papežský erb tak *mitrou, palliem a klíči* (které ve znaku jako jediné zůstaly) napříště vyjadřuje podstatu úřadu. Změnami v erbu Benedikt XVI. poukázal na své pojetí papežského úřadu: vnímal služebný a biskupský charakter pastýřského úkolu, který na jeho ramena vložil Kristus. V knize rozhovorů s Peterem Seewaldem (Bůh a svět) poukázal na titul papežů od Řehoře Velikého – Služebník služebníků Božích. Jasně zavrhoval myšlenku monarchistického pojetí služby papeže, které se projevovalo i v liturgických slaveních poměrně velkým počtem dvořanů a vojenských čestných gard. Ve svém kázání při inauguraci před bazilikou sv. Petra ve Vatikánu 24. 4. 2005 věnoval Benedikt XVI. pozornost dvěma insigniím, jenž obdržel. Po evangeliu asistující jáhnové přinesli z oltáře *pallium* a rybářský prsten (*Anulus piscatoris*). Kardinál protojáhen Medina Estéves pronesl modlitbu, jenž se obrací se na Krista, hlavního pastýře a nasadil Benediktovi XVI. *pallium*, poté papeži kardinál Angelo Sodano navlékl rybářský prsten. Papež zdůraznil: „*První znamení je pallium, utkané z čisté vlny, jež mi bylo vloženo na ramena. Toto pradávné znamení, jež římští biskupové nosí od 4. století, lze považovat za obraz Kristova jha, jež biskup tohoto města, Služebník služebníků Božích, bere na svá ramena.*“ Pokračoval: „*Pallium říká především to, že nás všechny nese Kristus. Ale zároveň nás vybízí, abychom nesli jeden druhého. Tak se pallium stává symbolem pastýřova poslání...*“ K prstenu řekl: „*Druhé znamení, jímž je v dnešní liturgii představeno uvedení do Petrovi služby, je předání rybářského prstenu ... Úkol pastýře, rybáře lidí se může často zdát namáhavý. Ale je krásný a velký, protože je to konec konců služba radosti, Boží radosti, jež chce vstoupit do světa.*“

O čtyři roky později, po strašném zemětřesení v oblasti Abruzzo, papež zamířil do postiženého kraje a při návštěvě 28. 4. 2009 navštívil v hlavním městě regionu L'Aquila baziliku Santa Maria di Collemaggio, která je chloubou zdejšího kraje a byla zasažena otřesy. Setkání s místními lidmi, do jejichž životů zasáhlo tak ničivým způsobem zemětřesení, jakoby zakrylo jedno z velmi velkých symbolických gest papeže Benedikta XVI. V bazilice jsou totiž uchovávány ostatky papeže sv. Celestýna V. (papežem 5. 7. 1294–13. 12. 1294), jenž byl posledním papežem před Benediktem XVI., jenž abdikoval na svůj úřad. Byl to poustevník, který se i po své abdikaci chtěl vrátit do své poustevny. Protože by jej mnozí mohli unést a postavit proti jeho nástupci, papež Bonifác VIII. (papežem 24. 12. 1294–11. 10. 1303) Celestýna zatkl a až do smrti věznil na radě Fumone u Ferentina v Kampánii. Papež Klement V. prohlásil Celestýna V. dne 5. 5. 1313 za svatého. Právě sv. Celestýnovi věnoval Benedikt XVI. při své první návštěvě L'Aquily své *pallium*, jenž dostal při své inauguraci na náměstí sv. Petra v Římě. Papež však 4. 7. téhož roku opět cestoval do kraje Abruzzo. V závěru návštěvy opět uctil ostatky sv. Celestýna V., jenž u své rezignace prohlásil: „*Rezignuji z papežského stolce z touhy po skromnosti, po čistším životě, svědomí ... z nedostatku vlastních fyzických sil, vlastní nevědomosti a okolní perversnosti...*“ Poslyšme slova Benedikta XVI. z 11. 2. 2013: „*Po opakovaném zpytování vlastního svědomí jsem před Bohem došel k jistotě, že moje síly z důvodu pokročilého věku již nestačí na náležité vykonávání*

Benedikt XVI. při bohoslužbě na letišti Brno-Slatina (27. 9. 2009).

petrovského úřadu.“ A dále pak ke svolaným kardinálům pokračoval: „... pro řízení Petrovy bárky a hlásání evangelia je zapotřebí také tělesných i duševních sil, kterých mi v posledních měsících ubylo natolik, že musím uznat svoji neschopnost spravovat úřad, který mi byl svěřen. Proto s vědomím závažnosti tohoto úkonu zcela svobodně prohlašuji, že se vzdávám služby římského biskupa, nástupce svatého Petra...“ Byla návštěva ostatků sv. Celestýna V. běžnou poutí, anebo vyjádřením tichého života v pokoře, v níž chce člověk vždy konat Boží vůli i za cenu bezprecedentních kroků? Papež Benedikt XVI. zakončil svůj vlastní životopis (Joseph Ratzinger/Benedikt XVI.: *Můj život*, 1997) popisem svého biskupského znaku: „*Co mám tedy říct na závěr této skicy? Jako biskupské heslo jsem si zvolil citát ze třetího Janova listu: „Spolupracovníci pravdy – Cooperatores veritatis“, a to i proto, že mi připadalo jako spojující svorka mezi mým dosavadním úkolem a novým posláním. Při všech rozdílech šlo a stále jde o totéž, jít za pravdou a sloužit jí. A protože v dnešním světě téma pravdy téměř vymizelo, protože se lidem jeví jako příliš velká, ale není-li pravdy, všechno se rozpadá, proto se mi toto motto zdálo také vhodné pro tuto dobu.*“ A svou knihu o svém životě končí slovy, které nelze přehlédnout, neboť ukazují velkou osobnost pokorného Božího služebníka a pastýře: „*Co přesněji bych mohl říci o svých biskupských letech? O Korbinianovi (sv. Korbinian, zakládající freisingský biskup, 670/680 – 725) se vypráví, že propustil medvěda v Římě na svobodu. Zda šel do Abruzzo, nebo se vrátil do Alp, to už legendu nezajímá. Já jsem odnesl svoje břímě do Říma a již dlouhou dobu putuji ulicemi Věčného města. Kdy budu propuštěn, to nevím, ale vím, že pro mě platí: Tvým soumarem jsem se stal, a tak, právě tak jsem u Tebe.*“

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhich, O.Cr., Ph.D.

Host mezi „digitálními domorodci“

P. TOMÁŠ CYRIL HAVEL CFSsS je šéfredaktorem katechetického časopisu pro děti Duha. Na Teologické fakultě Jihočeské univerzity vyučuje náboženskou pedagogiku. Zajímalo nás, jak by se mohla a měla změnit náboženská formace, tedy katecheze.

Dnešní děti jsou jiné. My rodiče to můžeme vidět ve srovnání se svým dětstvím. Třeba už jen díky technologiím, které tak hojně využívají. Jak se s nimi sejít na jedné vlně i v oblasti náboženské formace?

Bez ohledu na občasně nářky, že děti dnes nečtou, se prvoplánově nabízí přenést obsah katecheze právě do digitální podoby. Pro většinu dětí je to forma velice lákavá. A pro rodiče by mohla být i velmi pohodlná. Děti by si daly „hrát“ na mobilu nebo tabletu a přitom by se učily. V katechezi ale nejde jen o předání obsahu, ale o mladého člověka a jeho svobodu v měnících se okolnostech života, o vztah. A to se nedá nacvičit šoupáním prstů po obrazovce nebo klávesnici.

Chystá se překlad Direktororia pro katechezi, vatikánský dokument z roku 2020, který patrně leccos napoví.

Víme, že předávání víry se děje ve vztazích a dozrálá víra je předávána osobním příkladem. Vedle první zodpovědnosti biskupů za katechezi dokument připomíná také jedinečné místo laických katechetů, rodičů a prarodičů. A zdůrazňuje například autenticitu – tedy aby každý, kdo katechezi „dělá“, nejprve katechetou „byl“. Křesťanská výchova v rodině je přirozeně „více dosvědčovaná než vyučovaná“, a proto je vhodné být tvůrčí v hledání cest katecheze tam, kde to v rodině není takto možné. Ne každá křesťanská rodina je zkrátka ideální.

Direktorium pojednává i dvě hlavní výzvy naší doby: již zmíněnou digitalizaci a globalizaci, kterou lidé vidí spíše jako ohrožení své identity.

Globalizace může být pro mnohé strašák, který smete všechny rozdíly a jedinečnost – a nahrává prý těm, kteří nás údajně chtějí ovládnout. Fakticky je to ale stav světa, ve kterém se už nacházíme a učíme se v něm žít. Papež Benedikt XVI. pojmenoval řadu příčin, které vedly k takové proměně – ať už je to „gigantický pokrok vědy a techniky, rozšíření možností života a prostoru osobní svobody, hluboká proměna v hospodářské oblasti, proces prolínání národů a kultur zapříčiněný důsledky migrace nebo narůstající vzájemná závislost mezi národy“ (Ubi-cumque et semper, 2010).

Globalizovaná kultura je slovy jeho nástupce, papeže Františka, komplexní realitou – mnohostěnem, kde vše, co je dílčí a různorodé, má současně i vztah k celku. Pro katechezi tato propojenost přináší výzvu: nabídnout každému a všem krásu víry. Představa mnohostěnu, se kterou nakonec papež

Ilustrační foto: Svět je dnes až neskutečně na dosah ruky, ale zároveň jsme nikdy nebyli tak silně vystaveni riziku osamocení; Foto: Dušan Kadlec / Člověk a víra

František pracuje i ve své nejnovější sociální encyklice *Fratelli tutti*, nevypovídá jen o odlišných úhlech pohledu v globálním světě, ale také něco o nás samotných. Každý v sobě nosíme podobný mnohostěn – naše znalosti, pocity nebo postoje bývají rozporuplné a mnohdy až protichůdně členité. Přesto zachovávají celek.

Svět je dnes až neskutečně na dosah ruky, ale zároveň jsme v dějinách nikdy nebyli tak silně vystaveni riziku osamocení. Zvláště to platí o mladé generaci.

Což jí přináší pocity nejistoty, nestability.

Na to reagují populisté a rozdělují společnost na „nás dobré“ a „ty druhé zlé“. Přitom záleží na nás, zda svět naplníme dialogem, který povede k vzájemnému sblížení a k možnostem se nejen něco nového naučit, ale v jistém smyslu se i přiblížit Bohu, který je „vždy jiný“ (Ex 20,4; Dt 5,8). Pro náboženské vzdělávání to znamená výzvu k hledání vlastní identity právě konfrontováním se s růzností.

Direktorium proto navrhuje osvojit si „synodální pohled“, což znamená hledat společnou cestu v různosti, ve které se může náboženské vzdělávání odehrávat, aniž by se míjelo s tím, jak a co mladí lidé žijí. Možná při tom uděláme zkušenost, jakou pojmenovává papež František, když říká, že je mu „milejší církev otlučená, zraněná a špinavá, protože vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností“.

Jak by potom taková proměna katecheze měla a mohla

vypadat? S nějakou frontální výukou si v takové situaci asi nevystačíme.

Jak jsem zmínil v úvodu, měli bychom směřovat mnohem více energie a úsilí k moderním médiím. Neznamená to ale začít plnit sociální sítě a jiné digitální komunikační kanály více nebo méně zdařilým katechetickým obsahem. Nebo že každý kněz na sebe vezme mimo jiné roli youtubera. Musíme nejprve změnit postoj a porozumět lidem digitální éry. S digitalizací a novými médii přichází i hluboká a celková generační proměna, přičemž její důsledky nám dnes prostě nejsou zdaleka zřejmé.

Vatikánský dokument vychází z toho, že žijeme ve „*skrz nas-krz digitalizované kultuře, která se silně promítá do našeho vnímání času a prostoru, stejně jako do pohledu na sebe samotné, na druhé a svět, do způsobu komunikace, učení, informování se a konečně i navazování vztahů*“. Mění se náš jazyk, mladí lidé jinak tvoří hierarchii hodnot. Sečteno podtrženo: jsme na prahu nové epochy.

A jaké důsledky by to mělo mít právě pro náboženské vzdělávání?

Mělo by přispívat k odolnosti vůči kultuře chvilkovosti tím, že bude mladého člověka v těchto nových podmínkách a tlacích učit také rozlišovat pravdu a kvalitu. Zkušenost autentické víry by pak mohla nabídnout „*interpretační klíč k velkým otázkám lidské existence*“, jak uvádí autoři direktoria.

Co z toho vyplývá prakticky pro nás, křesťany, rodiče, katechety?

Tištěné učebnice a pracovní listy jsou pro současné mladé lidi, a tedy i pro budoucnost katecheze a náboženské vzdělávání vlastně zastaralé. Pro generaci „*digital natives*“ (digitální domorodce), tedy pro ty, kteří se do digitální kultury narodili a vyrůstají v ní a kteří uvažují o technologiích jako o samozřejmosti, jsou často vychovatelé, učitelé, kněží a katecheté „*digital immigrants*“ (digitální přistěhovalci). Zásadní rozdíl mezi těmi, kteří už naplno žijí v digitální kultuře, a těmi, kteří se v ní snaží v průběhu svého života zabydlet, porozumět a pochopit, je nejen dovednost v jejich užívání, ale hlavně mentální přístup.

Čili digitální přistěhovalci by se měli nejprve snažit porozumět domorodcům? Jenže jak?

Mediální gramotnost se musí stát součástí přípravy kněží a katechetů nejen ve smyslu uživatelské zručnosti, ale i jako schopnost docenit propojení, sdílení. To je samozřejmě úkol i rodičů. Jako „*digitální přistěhovalec*“ nevidím ve službě evangelia a katechezi jinou cestu než poctivý, otevřený a partnerský dialog s těmi, kteří se narodili do digitální éry. Všichni se tak budeme moci něco naučit.

Převzato z Katolického týdeníku 2022/6, 1. 2. 2022;

Autor: Jiří Macháně

České Budějovice hostily ředitele a zřizovatele církevních škol

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna, církevní základní škola a základní umělecká škola v Českých Budějovicích hostila v listopadu Konferenci církevních škol a školských zařízení. V českobudějovickém Clarion Congress Hotelu jednalo tři dny téměř 100 ředitelů církevních škol a zástupců zřizovatelů z celé České republiky.

Foto: archiv BIGY

Konference, která se koná v každém roce na jiném místě naší republiky, má vždy ústřední téma. Letošním zaměřením byla *Formace formátorů z pohledu ředitelů a zřizovatelů církevních škol*. Zásadní příspěvek k této problematice přednesl biskup Tomáš Holub, který je členem Komise pro výchovu katolické mládeže při České biskupské konferenci. Do diskuse se zapojil i českobudějovický diecézní biskup Vlastimil Kročil.

V průběhu konference se v kostele sv. Rodiny pro účastníky konal modlitební večer chval, který celebroidl spirituál biskupského gymnázia Vojtěch Blažek.

Příští setkání ředitelů a zřizovatelů církevních škol se uskuteční v listopadu 2023 v Kroměříži.

Ing. Martin Maršík, ředitel BIGY

SLOVO ŽIVOTA

1

«UČTE SE JEDNAT
DOBŘE,
HLEDEJTE
SPRAVEDLNOST.»
(Iz 1,17)

Uskutečňovat **SPRAVEDLNOST**
POMÁHÁ UČIT SE JEDNAT
DOBŘE. Jde o to dokázat
pochopit Boží vůli, která je
naším dobrem.

TÉMA SPRAVEDLNOSTI JE OŽEHAVÉ TÉMA.

Nerovnost, násilí a předsudky
rostou uprostřed společnosti,
která jen stěží může svédčit
o kultuře míru a jednoty.

Co znamená
učit se jednat
dobře?

Vyžaduje to,
abychom byli
připraveni učit se.
Vyžaduje to
od nás úsilí.

NA NAŠI
KAŽDODENNÍ
CESTĚ JE VŽDY
NĚCO, CO MŮŽEME
POCHOPIT, ZLEPŠIT,
MŮŽEME **ZAČÍT**
ZNOVU,
POKUD JSME
UDĚLALI CHYBU.

Co znamená
hledat
spravedlnost?

Je jako poklad, který
musíme hledat, po kterém
toužíme, který je cílem
našeho jednání. **TOTO**
SLOVO ŽIVOTA NAS NABÁDÁ,
ABYCHOM POMÁHALI
DRUHÝM, ABYCHOM BYLI
BDĚLÍ A KONKRÉTNĚ
POSKYTILI POMOC TĚM,
KDO TO POTŘEBUJÍ.

Vyžaduje, abychom otevřeli
svá srdce, svou mysl i svou
náruč zejména trpícím.

«Bez lásky nikdy nebude
existovat skutečná
spravedlnost, rozdělování
statků mezi bohaté a chudé,
pozornost k jedinečnosti
každého člověka a konkrétní
situace, v níž se nachází.»

Ch. Lubichová, Slovo života
(11/2006)

ŽÍT PRO SJEDNOCENÝ SVĚT
ZNAMENÁ VŽÍT NA SEBE RÁNY
LIDSTVA PROSTŘEDNICTVÍM
MALÝCH GEST, KTERÁ MOHOU
POMOCI BUDOVAČ.
LIDSKOU RODINU.

«Tvář v tvář konkrétní a naléhavé
potřebě je třeba jednat rychle.
Kolik lidí na světě čeká na
návštěvu někoho, kdo se o ně
postará! Kolik starých,
nemocných, vězňů a uprchlíků
potřebuje náš soucitný pohled,
naši návštěvu, bratra či sestru,
kteří překročí hranice
lhostejnosti!»

Papežův Svätého otce Františka ke Světovému dni
mládeže v Lisabonu 2023

centrogen3.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života
Patrizie Mazzolaové a týmu

Starejme se o druhé.

„Ty jsi Bůh, který mě vidí.“
(srov. Gn 16,13)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Slovo života na tento měsíc nám vypráví zkušenost Hagar, jedné hebrejské ženy, která se v jednom těžkém okamžiku cítí milována Bohem, který ji viděl trpět a postaral se o ni.

I my můžeme zakusit, že Bůh nám je stále nablízku, dívá se na nás s láskou a doprovází nás v každém okamžiku našeho života.

Když jsme si jisti touto Boží přítomností, můžeme se stát nositeli Jeho lásky těm, kteří ji nejvíc potřebují, dívat se kolem sebe a pomáhat tomu, kdo trpí a je v nesnázích.

Jednou v neděli během prázdnin byl Michal spolu se svými rodiči na mši svaté a při kázání mluvil kněz, který byl misionářem, o potřebách lidí na různých kontinentech.

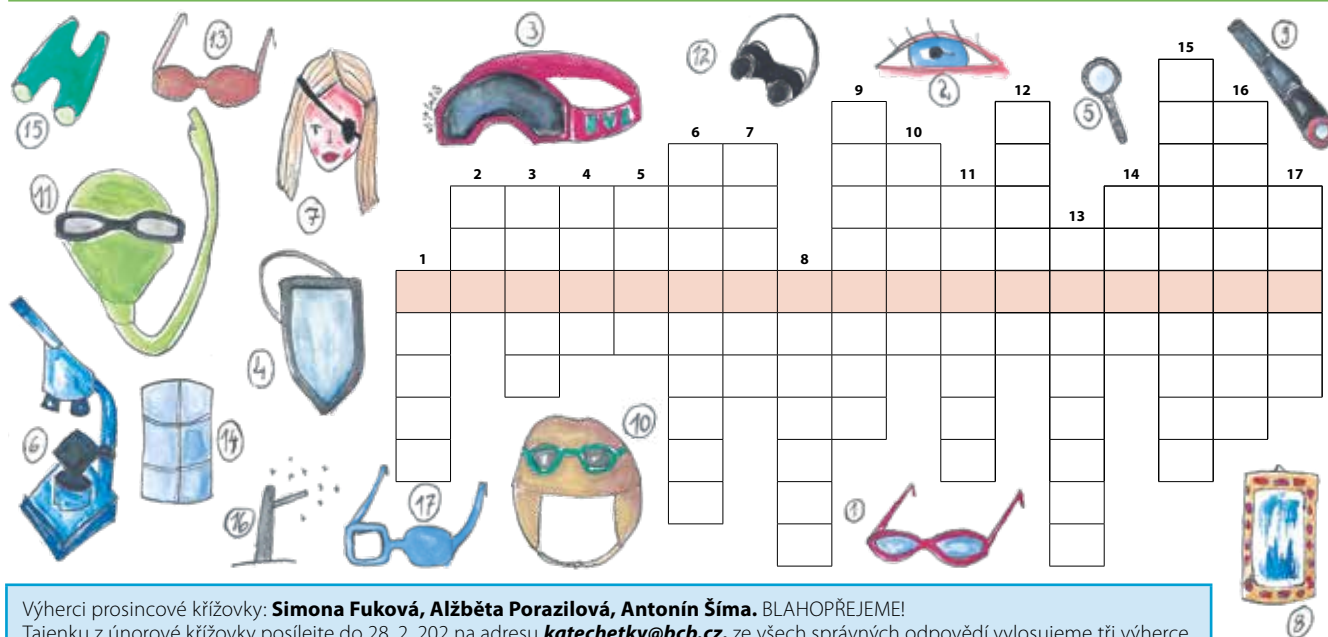
Když si tatínek připravoval peníze do sbírky, řekl mu Michal, že i on chce něco darovat z toho, co si ušetřil a z peněz, které dostal od prarodičů.

Tatínek se na něj podíval a zeptal se, kolik peněz chce dát.
On odpoví: „Všechno, co mám.“
(Zkušenost Michala z Itálie)

© PAFOM. Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

„Ty jsi Bůh, který mě vidí.“ (srov. Gn 16, 13) V biblickém verši čteme, že Bůh je ten, který mě vidí, tedy zná. Boží schopnost jde ale ještě dál, vidí dopředu a ví, co je pro mě dobré a co ne ve všech rozměrech prostoru a času. Označujeme to jako (viz tajenka). Doplnovat do křížovky můžete přístroje či nástroje, kterými je možno se dívat, ale také povolání, které dané brýle využívá při své práci. Okolo č. 16 jsou hvězdy.

Výherci prosincové křížovky: **Simona Fuková, Alžběta Porazilová, Antonín Šíma.** BLAHOPŘEJEME!

Tajenku z únorové křížovky pošlete do 28. 2. 2023 na adresu katechetky@bcb.cz. ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Roman Brichcín, *Návrat ztraceného syna* (1988). Římskokatolická farnost Prachatice.

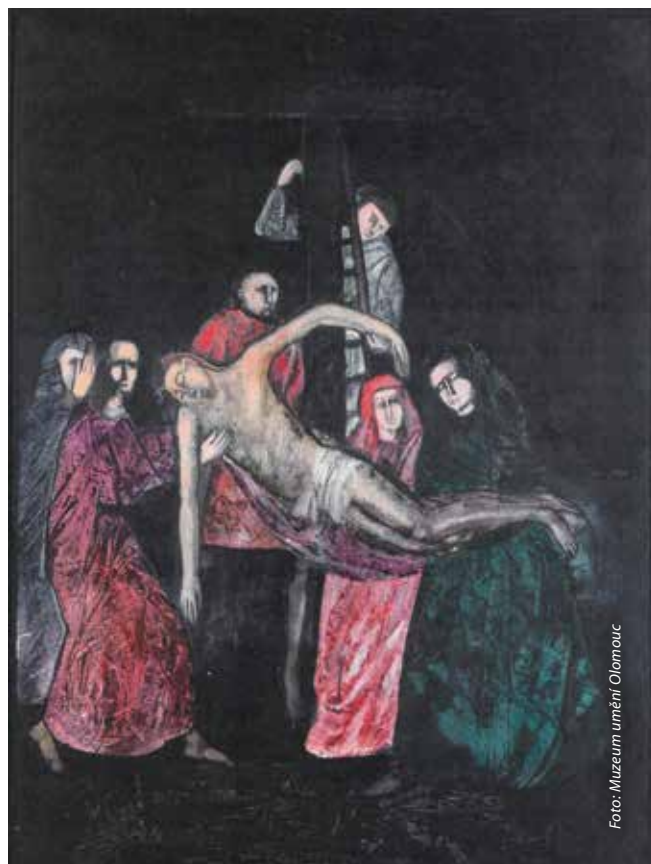
Výstava „Posvátné umění v nesvaté době“

V Muzeu umění Olomouc si můžete prohlédnout výstavu „Posvátné umění v nesvaté době, České sakrální umění 1948–1989“.

V olomouckém Muzeu umění probíhá až do 9. dubna 2023 zajímavá výstava, která si dala za cíl představit umělecky cenné sakrální období z doby pronásledování církve. Autorem projektu je Šárka Belšíková a Ivo Binder. V doprovodném katalogu se setkáme také s příběhy a okolnostmi vzniku uměleckých děl. Moderní umění má tu výhodu, že je možné tímto způsobem vkládat umělecká díla do širšího kontextu, který nám pak může ukázat podstatu díla, která by se jinak mohla ztratit v čase. Kurátorský tým takto dohledal mnoho autorů a také zadavatelů a tím ukazuje, že období mezi léty 1948 a 1989 nechalo mnohdy velice zajímavý umělecký otisk v sakrálním prostoru. Širší kontext výstavy tak dává možnost více pochopit problematiku této doby a zjistit, jaké okolnosti vedly k tvorbě jednotlivých uměleckých děl.

Z výpůjček z Českobudějovické diecéze se můžeme na této výstavě setkat s trojicí obrazů křížové cesty od Rudolfa Němce z Římskokatolické farnosti Velký Bor. Cyklus obrazů pochází z roku 1974 a byl pořízen významným teologem prof. Karlem Flosmanem, který zde byl administrátorem mezi léty 1965–1991. V průběhu sedmdesátých let bylo přistoupeno k restaurování místního kostela Narození sv. Jana Křtitele a restaurátor byl osloven, zda by nechtěl vytvořit křížovou cestu.

Zcela opačným a zajímavým příběhem je historie spjatá s obrazem „Návrat ztraceného syna“ od Romana Brichcína z roku 1988, který byl původně určen pro otce Jaroslava Havrdu – pro areál Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích. Motiv obrazu reflektoval jeho zamýšlené určení do zповědňi místnosti. Obraz však putoval s otcem Havrdou do jeho dalšího působiště ve farnosti Prachatice, přičemž zde našel své uplatnění v nemocničním areálu. Motiv kajícího se syna v ná-

Rudolf Němec, *Snímání Krista z Kříže* (1974). Římskokatolická farnost Velký Bor.

ručí šťastného otce zde opět byl využit pro své poslání, a to pomáhat hledajícím lidem podstatu své víry.

PhDr. Jiří Vácha, Ph.D.

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. Čtvrtý díl bychom věnovali tomu, jak zajistit, ABY SE KOUZLO MEZI MANŽELI ZACHOVALO A UDRŽOVALO STÁLE ŽIVÉ.

Zkusme několik doporučení:

- **Smát se spolu** – humor a smích pomáhají odlehčit chvíle napětí nebo obavy. Říká se, že smích „léčí“, tedy že nám pomáhá udržet si i fyzické zdraví.
- **Oslavovat důležité události** – díky oslavám dáme alespoň někdy během roku výlučné místo vzájemnému vztahu. Slavit např. výročí manželství, narozenin, jmenin... Každá příležitost, jak mezi všední dny a povinnosti zařadit výjimečné okamžiky a slavnostní chvíle, je pro vztah velmi osvěžující.
- **Těšit se z radosti druhého** – když se těšíme z radosti druhého, přibližuje nás to k němu více než podělení se o bolest a obavu, protože překonáváme vlastní závist nebo soutěživost. Partneri, kteří sdílí svoji radost, nacházejí uznání vlastní hodnoty.
- **Snažit se projevit vděčnost** – takto se buduje intimita s partnerem/partnerkou, protože uspokojuje „hlad“ po pohlázení, tedy potřebu po uznání vlastního života a vlastní hodnoty.

Dalších šest přísad pro spokojený vztah:

- **Partnera/partnerku nevlastníme** – znamená to respektovat a přijímat všechny plány, zájmy a potřeby partnera/partnerky a neztratit při tom svoje. Podobně nám to říká i Ježíš: Miluj svého bližního jako sebe sama.
- **Mít správný odstup** – Esther Perel, americká sexuoložka, říká, že „abychom se stali jedno, musíme být nejprve dvě osoby“. To znamená, že je třeba vytvořit rovnováhu mezi potřebou pouta a potřebou samostatnosti.
- **Připravit se na střetnutí** – nic nevzbuzuje větší touhu jako příprava na milostné střetnutí s vlastním partnerem/partnerkou potom, když jsme si dohodli čas na „rande“. V stabilním partnerském vztahu si manželé chvíle intimity musí hledat. Uprostřed množství aktivit si pro ně musí vytvořit prostor. Příprava na intimní setkání vyvolává očekávání, což podněcuje touhu. Touha ještě vzroste nepřítomností partnera/partnerky, protože ji rozněčují překážky a těžkosti při dosažení milované osoby.
- **Mít fantazii** – fantazie je způsob, jakým si věci představujeme. Ve fantazii si vykresluje i intimní setkání či pohled

partnera. Žena je zvědavá, jestli se mu budou líbit šaty, které si oblékla, výběr vůně... Manželé si představují, jak a kde se odehraje intimní setkání – po večeři za světel svíček nebo po večeři v restauraci, po procházce rukou v ruce nebo po tanečním večeru, při kterém vyjádří radost z toho, že jsou spolu, jako děti při hře.

- **Hrát si** – fantazie vede ke hře. Pro děti je hra jedinou aktivitou, pro dospělé je jazykem sexuality. Můžeme to vnímat i tak, že citovost zůstala hlavní oblastí hry, při které se můžeme osvobodit od našich strachů, očekávání, od těch nejintimnějších snů. Milování je prostor na hru, kde můžeme porazit vlastní přeludy a principy, které si vytvořilo dítě v nás. Je to prostor, kde „láska vítězí nad zlem“. Je to vývojový proces, který tvoří zkušenosti, nové nápady, komunikace o vlastních touhách – přesně tak, jak to dělají děti při hře.
- **Nezapomínat na polibek** – vědecké studie dospěly k tvrzení, že vášnivý polibek zamilovaných není jen jedním z výrazů partnerů, kterým je spolu dobře, ale může zlepšovat kvalitu lásky a intimity. Pokud se partneri začnou líbat častěji, znamená to, že se spolu i jako jednotlivci mají lépe: zlepší se jejich srdeční činnost, dýchání, trávení, poklesne úzkost. Přirozeně, že takový polibek je ukazatelem manželské intimity.

Přeji vám, aby váš vztah byl spokojený, a těším se na příští pokračování.

Mgr. Martina Fürstová

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

2. 2.	9:30	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (setkání řeholníků)
14. 2.	9:30	Štěkeň: kněžský den
15. 2.–19. 2.		Řím: konference na Dikasteriu pro laiky, rodinu a život
20. 2.		Praha: ČBK, Komise pro laiky a hnutí
21. 2.		Praha: ČBK, Komise pro IT
22. 2.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (popeleční středa)
26. 2.–4. 3.		duchovní cvičení

Změna vyhrazena

Duch svatý nově zapálil 35 srdcí

Od 2. října do 18. prosince 2022 se každou neděli scházelo kolem padesátky věřících na semináři Život v Duchu svatém, také zvaný Sievers. Seminář pořádalo českobudějovické společenství Prameny ve spolupráci s Pastoračním střediskem.

„Dvanáct služebníků doprovázelo 35 věřících, kteří se rozhodli prohloubit svou víru,“ vysvětluje otec Tomas van Zavrel, ředitel Pastoračního střediska, který mj. s Hanou Kalnou tvořil užší organizační tým tohoto počínu. Účastníci se scházeli po dobu 3 měsíců každou neděli v sále u Petrinů, kde prožili modlitbu chval a uctívání, vyslechli si katechezi a měli možnost sdílení svých prožitků v menších skupinkách. Každý den si každý udělal ve svém mnohdy nabitém programu čas na individuální rozjímání nad doporučenými úryvky z Písma, které účastníky prováděly putováním na 3 vrcholky. První vrch se nazýval smíření, kdy se vykonávaly celoživotní zpovědi. Druhý vrch nesl jméno vylití Ducha svatého a třetí vrch vyslání. Každý prožil seminář podle toho, kolik prostoru dokázal Bohu darovat ve svém životě, ale také podle stavu svého duchovního života, ze kterého vykročil na cestu. Všichni byli Duchem svatým mocně obdařeni a jak své dary využijí ku prospěchu druhým a Církve, to čas ukáže.

Oslovili jsme manžele Moniku a Josefa Vrhelovy, zda by se s čtenáři rozdělili o svědectví, jak působil Duch svatý v jejich životě skrze seminář Život v Duchu svatém. „Vytvořili jsme partu lidí s touhou vzájemně se podporovat i po ukončení semináře. Velmi za tento seminář organizátorům děkujeme. Šli jsme do semináře s touhou začít studovat Písmo a přiblížit se Bohu. Nic jsme nečekali a ani nevěděli, co máme čekat. A co nám to přineslo? V našem vztahu manželů nový start, nové nadechnutí. Pochopení pro toho druhého a přijetí se takoví, jací jsme. Posílení ve vzájemné laskavosti a toleranci,“ přibližuje účinnost semináře Josef Vrhel.

„Během semináře jsem dostala veliký dar vyprázdnit se, pojmenovat a odevzdat Bohu všechno, co mě trápí. Zjistila jsem, že se cítím nehodná pohlédnout Ježíši do tváře. Pomohl mi to překonat a zbavit se tohoto zatížení. Rozpoznala jsem dary, které jsem už od Boha obdržela dříve. Nevěděla jsem o nich. Neměla jsem je pojmenované. Uvědomila jsem si, kolik jich je a že jsou to větší i drobné dary, které mi pomáhají v každodenním životě. A také mi ukázal, o jaké dary si mohu říci, a to jsem udělala,“ otevírá své srdce Monika Vrhelová a dodává: „Našla jsem novou cestu komunikace s Bohem, a to skrze sny. Bůh mi dal skrze sny o sobě vědět. Ukázal mi svou tvář a já se do ní dívala. Také mi ukázal moji duši a náš vztah. Ukázal mi moje poslání. To posílilo mou jistotu a ukotvenost v Bohu Otci. Posílil mé vědomí Boží dcery. Milované princezny. Vnímám jeho blízkost a lásku naplno. Je mi oporou a jistotou.“

Pro mnoho účastníků to byla náročná cesta – cesta sebepoznání, přijetí různých zranění, reálný pohled na svůj vztah s Bohem, ale také uvědomění si Boží nekonečné trpělivosti a bezpodmínečné lásky. Monika k tomu řekla: „Pomohl mi najít hořký kořen mého zranění – pocit nedostatečnosti. Toto zranění ovlivňovalo a prorůstalo jako podhoubí celý můj život, otravovalo ho jako jed. Dostala jsem milost odevzdat tento kořen Bohu a vyznat, že je to lež. Zrodit se znovu pro život s Pánem, bez zatížení. Bůh mě osvobodil, uzdravil a JSEM SVOBODNÁ. To, co mě rozčilovalo, mě už tak nerozčiluje, mám více trpělivosti i laskavosti. Kráčím s Pánem a jsem volná. Nestačím Bohu děkovat.“ Josef

Foto: Anna Vrhelová

Foto: Anna Vrhelová

dodává: „Po skončení semináře jdeme dál v běžném každodenním životě, ale už nějak jinak. Občas zapadneme do starých kolejí, ale zase se z nich snažíme vymanit a začít znova a zase znova...“

Iva Hojková

DUCHOVNÍ OBNOVA s panem biskupem Posádem

V pátek 16. prosince se senioři setkali s Mons. Pavlem Posádem, světícím biskupem při adventní duchovní obnově pro seniory. Pan biskup připomněl, že advent má dvě části, a my jsme obnovu měli zrovna na přechodu z první části do druhé. Všichni zajisté víme, že advent znamená příchod, a to Kristův příchod na svět. Podstatou Boha totiž je – ten, který přichází. Setká se s ním ale jen ten, kdo je na cestě k němu. A to vyžaduje naši bdělou připravenost. Pan biskup proto připomněl podobnost o 10 družičkách (Mt 25,1-13).

Na začátku adventu, letos 27. listopadu, začal nový liturgický rok, v kterém opět prožijeme dějiny spásy v kostce – od stvoření přes vykoupení až do našeho setkání s Pánem. Jsou to dějiny Boží iniciativy vůči člověku. To ale vyžaduje naše osobní rozhodnutí. My nejenže čekáme, ale připomínáme si Pánovu přítomnost, protože ten, kterého očekáváme, už přišel. A tak máme Ježíši hlavně děkovat, že už přišel. On je Emanuel – Bůh s námi, jak nám připomíná jedna píseň: Oči-ma ho nevidíš, ušima ho neslyšíš, rukama ho nechytíš, ale on je s námi. To jsou střípky z promluvy během obnovy, které můžete využít i vy k osobnímu rozjímání.

Před polednem jsme měli mši svatou ve studentském kostele Svaté Rodiny, poté oběd ve vedlejší jídelně biskupského gymnázia. Odpoledne jsme se vrátili do sálu biskupství, kde

Foto: Iva Hojková

jsme pokračovali v adventním rozjímání. Obnovu jsme prožili s vděčností Bohu a panu biskupovi Pavlu Posádovi.

*Iva Hojková,
vedoucí Diecézního centra pro seniory*

Pozvánka na POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU PRO SENIORY

Postní duchovní obnovu v pátek 24. března povede otec biskup Pavel Posád. Sejdeme se opět v konferenčním sále na biskupství v Českých Budějovicích. Zahájení s první promluvou bude v 9:30 a od 11:00 mše svatá. Po mši svaté půjdeme na oběd a druhá promluva začne v sále na biskupství od 13:30. Podrobnější informace a možnost přihlášení naleznete na webu Pastoračního střediska Prolidi.online, nebo na čísle 777 232 630 u Ivy Hojkové. Adventní obnova se u zúčastněných setkala s vřelým ohlasem, při postní obnově rádi uvidíme i nové lidi.

Iva Hojková, vedoucí Diecézního centra pro seniory

Rekordní výtěžek Tříkrálové sbírky 2023

Tříkrálová sbírka v českobudějovické diecézi v letošním roce dosáhla historického výsledku – výtěžek je 11 224 311 korun, to je o 2 085 728 korun více, než loni.

Je to především zásluha farností, které se do ní aktivně zapojily, a jejich a samozřejmě také charitních koordinátorů Tříkrálové sbírky. To jim patří velký dík za to, jak dokázali sbírku připravit a vyslat tisíce koledníků do všech koutů naší diecéze. Historicky nejvyšší byl i počet kasiček a koledujících skupinek – přes 2 300. A za tento úžasný výsledek musíme poděkovat také všem, kdo v této ekonomicky nelehké době neváhali přispět na pomoc lidem, kteří to nejvíce potřebují.

Historického výsledku dosáhla také například Charita Strakonice. Tam se podařilo vybrat o 200 tisíc víc než v loňském roce, a to už je skutečně ohromný úspěch. „Je vidět rok od roku více, že radost a láska přináší radost a lásku. Rekordní výtěžek letošní sbírky je určitě i zásluhou nadšení, s jakým se všichni sbírky zhostili. Koledníci si sbírku užívali a s požehnáním bohatě rozdávali i úsměvy zpívajíc z plných plic. Výtěžek bude využit na přístavbu Domu klidného stáří sv. Anny, konkrétně na novou vývařovnu. Děkujeme všem, kteří se na sbírce podíleli, tedy koordinátorům, vedoucím skupinek, nadšeným dětem a všem, kteří přispěli do kasiček,“ říká ředitelka Olga Medlínová.

V letošním roce je schváleno na osm desítek záměrů pomoci. Především jde o pomoc nemocným, rodinám s vážně nemocnými nebo hendikepovanými dětmi, seniorům, rodičům samoživitelům a dalším lidem v nouzi. V plánu máme ale například také obnovu vozového parku pro naše pečovatelky, protože některá auta už tráví víc času v servisu než na cestách

za klienty. Peníze z Tříkrálové sbírky pomohou také doplnit vybavení našeho humanitárního skladu, který je zázemím pro mimořádné situace. Všechny záměry využití peněz jsou na internetových stránkách jednotlivých Charit a také na letáčcích, které nosili koledníci s sebou, takže si každý mohl přečíst, na co v daném regionu přispívá.

Veronika Kabátová

Pohřeb otce Jana Janouška

Na svátek sv. Mikuláše byl náhle povolán na věčnost R. D. MVDr. Mgr. Jan Janoušek. Otec Jan zemřel zaopatřen svatými svátostmi v Českých Budějovicích ve věku 82 let. Pán jej povolal jen několik hodin poté, co byl otec Jan slavnostně instalován jako nový čestný kanovník Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Od kněžského svěcení 30. 6. 2001 působil jako administrátor farnosti Čkyně a odtud postupně spravoval také farnosti Bohumilice, Dobřš, Lštěň a Vacov.

Poslední rozloučení s drahým zesnulým se konalo v sobotu 17. prosince 2022. Nejprve od 9:00 při zádušní mši svaté ve farním kostele sv. Mikuláše ve Vacově. Od 12:30 následovala zádušní mše svatá v kostele Narození Panny Marie v jeho rodných Velharticích. Po obřadu byl otec Jan uložen do kněžského hrobu ve Velharticích, aby očekával slavné vzkříšení. Pohřbu se zúčastnilo velké množství kněží a jáhnů z celé českobudějovické diecéze, široké příbuzenstvo, farníci ze všech jeho bývalých farností a také mnoho přátel a známých.

Petr Samec

Lidé v Horní Stropnici podpořili svou spoluobčanku s hendikepem

Jeden příběh za všechny: na řadě míst se stává – a nejinak tomu bylo letos – že se lidé rozhodnou podpořit v rámci Tříkrálové sbírky někoho ze svého okolí. Takovým příkladem je Horní Stropnice, kde se občané složili na paní Liběnu Charvátovou. Z výtěžku sbírky ji chtějí podpořit v rehabilitacích a pomoci s nákupem kompenzačních pomůcek. Vybrat se podařilo 80 tisíc korun.

Dne 22. srpna 2022 v brzkých ranních hodinách v Horní Stropnici přistál vrtulník Letecké záchranné služby Jihočeského kraje, který přiletěl pro paní Liběnu Charvátovou. Tu v noci ve spánku postihla těžká cévní mozková příhoda s velkým otokem mozku. Paní Charvátová ráno nepřišla do práce, a proto její kolegyně začaly pátrat, co se děje. A právě ony jí přivoláním pomoci zachránily život. Přesto u ní došlo k ochrnutí celé pravé půlky těla i s centrem řeči.

Léčba tohoto postižení si vyžaduje velké úsilí pacienta, péči rodiny, čas a finance. V tuto chvíli probíhá léčba a rehabilitace. Paní Charvátová potřebuje nad rámec hrazené zdravotní péče např. intenzivnější rehabilitace. Její rodina v současné době

hradí soukromého rehabilitačního pracovníka, který za paní dochází dvakrát týdně (hodina rehabilitace stojí 1500,- Kč). Následná rehabilitace bude pokračovat ve specializovaném rehabilitačním zařízení, což bude vyžadovat další výdaje. Díky vedení obce Horní Stropnice dochází k přestavbě obecního bytu na bezbariérový. Další pomocí bude výtěžek z Tříkrálové sbírky.

Petr Aksamit,
koordinátor Tříkrálové sbírky 2023 pro Horní Stropnici
Veronika Kabátová,
mluvčí Diecézní charity České Budějovice

Vaše mešní intence pomáhají

Jednou z možností, jak podpořit oblátské misie, jsou mešní intence. Takto vaše dary pomáhají našim misiím v Pákistánu a Zimbabwe.

V Zimbabwe směřují tyto dary ke spolubratrům našeho Karla Mece, OMI do podobné misie St. Kizito v Insuzu. Otec Edmund tam dostal spolu s dalšími dvěma spolubratry podobný úkol jako Karel: vytvořit v buši místo, díky němuž budou moci být obláti trvaleji nablízku lidem v opuštěném regionu. Místo, které bude zázemím nejen pro obláty, ale i pro široký okruh místních lidí. A toto místo musí být co nejvíce soběstačné, protože má chudým lidem z okolí pomáhat, ne brát.

Pomoc místních lidí se skládá především z fyzické práce při zúrodnění půdy nebo na drobných stavbách v misii. Okolní osady se samozřejmě také zavazují k podpoře „svých“ kněží a podle možností se s nimi věřící dělí o část své úrody nebo několik vajčků či kuřat k jídlu. Jak z toho ale vyplývá, to vše by bylo málo. A tady sehrávají důležitou roli vaše dary.

Otec Edmund, OMI píše:

„Děláme vše, co je v našich silách, abychom dary, které od vás obdržíme, dobře využili. Rozvoj misie je naším hlavním cílem. V areálu se nám zatím podařilo vybudovat výběh pro drůbež a od té doby jsme do něj umístili několik kuřat. Je to krok k soběstačnosti a k pomoci chudým v našem okolí. Založili jsme také zeleninovou zahradu a podařilo se dobře rozvést zavlažovací systém. Doufáme, že brzy na dům nainstalujeme solární panely (pozn. jako stabilní zdroj elektřiny). Všechny tyto pokroky byly možné díky vaší pomoci a podpoře. Slavíme denně mše a klademe vaše úmysly před Pána. Modlíme se, aby požehnal

vaší štědrosti. Vyzýváme naše věřící, aby to dělali také.“ Vaše dary pomáhají k rozvoji a důstojnějšímu životu lidem z jednoho opuštěného místa na mapě Zimbabwe a jste tak spolu s misionáři obláty jeho důležitou součástí. Děkuje!

– hk –

V misii St. Kizito začali na podzim 2022 chovat drůbež.

Aby byly mešní intence v současné době opravdovou pomocí, chtěli bychom poprosit, aby váš dar na jednu mši odslouženou v misiích byl alespoň 200 korun.

Účet Oblátského misijního díla:
244 816 241/0300 (VS 900)

Sedmkrát PRO studium na Teologické fakultě

Pro následující akademický rok nabízí Teologická fakulta Jihočeské univerzity studium teologie, teologie služby; učitelství náboženství a etiky; filosofie; sociální práce; pedagogiky volného času a religionistiky. PŘIHLÁŠKY DO STUDIJNÍCH PROGRAMŮ LZE PODAT DO 31. BŘEZNA 2023.

V druhé polovině ledna se tradičně konal Den otevřených dveří. V dopoledních hodinách probíhaly prezentace jednotlivých studijních programů a informace o podmínkách přijímacího řízení. Uchazeči se dále zajímali např. o možnosti ubytování na kolejích, život studenta VŠ, náročnost studia, kvalitu a ceny stravného, možnosti zahraničního studia nebo stáže. Odpolední program se přesunul do „on-line prostoru“, který jsme zařadili z doby „covidové“ a který ocenili zvláště zájemci z řad kombinované formy studia. I zde měli zájemci možnost pohovořit jak s garanty studijních programů, tak se studenty a prohlédnout si prostředí naší fakulty formou virtuální prohlídky.

Proč současní studenti doporučují studium na fakultě:

- Učíte se přímo od specialistů, kteří jsou uznávanými odborníky ve svých oborech na teoretické i praktické úrovni. Učit se od nich můžete právě i ty.
- Zvláště u zkouškovém se může hodit fakultní kaple zasvěcená Janu Nepomuku Neumannovi.
- Znáte se osobně se všemi svými kolegy z oboru a ty ostatní poznáte na společných přednáškách, v počítačové učebně či ve studentském klubu, kde v pohodlí a s vlastnoručně uvařeným čajem či kávou poznáte plno zajímavých lidí. Rádi poskytnou cenné rady a uklidní vás, jak se nezláznit a vše v pohodě zvládnout.
- Oceníte individuální přístup ze strany učitelů. Naše fakulta má, oproti ostatním fakultám, menší počty studentů. To znamená, že učitelé vás nemají zapsané jen pod číslem, tudíž s nimi můžete snáze konzultovat vaše nápady. Nikdo vám nepřibouchne dveře před nosem!
- Fakulta má vlastní menzu, kde si můžete vybrat z několika jídel zrovna to, co vám chutná, a knihovnu, kde najdete více jak 50 tisíc titulů ze všech studijních oblastí nejen

v českém jazyce. Nikam tedy nemusíte složitě chodit, po přednášce si můžete zajít hned půjčit knihu, která vás z přednášky vyučujícího zaujala. To vše v centru města, 15 minut od nádraží.

- Během studia můžete vycestovat do zahraničí v rámci různých stipendijních programů např. ERASMUS + a zažít nezapomenutelný semestr např. v zemi, která byla doteď jen vaším snem. Pokud máte rádi studium jazyků, tak i tady si vyberete, máme předměty v angličtině, němčině, španělštině, vyučuje se u nás latina i hebrejštiny.
- Na přednáškách se setkáte s lidmi z praxe i odborníky z českých či zahraničních univerzit. Nebudete se učit jen teorii, ale praktici vám řeknou, jak to funguje v realitě, co řeší v průběhu všedních dnů.

Martina Hlaváčková

Štědrý den ve Vodňanech

Někdy před čtvrt stoletím jsem prvně pozval několik kamarádů a přátel na vodňanské náměstí, abychom si 24. prosince v odpoledním čase popřáli hezké Vánoce a zazpívali společně koledu. Netušil jsem, jaká hezká tradice vznikne. Od té doby se každoročně v 15:15 o Štědrém dni odpoledne scházejí stovky vodňanských, zpíváme koledy, pan farář pronese krátké duchovní slovo, skauti rozdávají betlémské světlo, svažené víno a čaj. V dobrovolné sbírce se vybralo přes osm tisíc korun, které letos putovaly ve prospěch opravy střechy věže vodňanského kostela. Díky všem, kteří přišli.

Robert Huneš

PŘIPOMÍNKA 400. VÝROČÍ ÚMRTÍ M. Jana Campana Vodňanského

V čase vrcholícího období adventu se pod patronací Městského muzea a galerie ve Vodňanech ve spolupráci s Římskokatolickou farností Vodňany uskutečnila dvojí připomínka 400. výročí úmrtí a patrně i 450. výročí narození snad nejslavnějšího rodáka z někdejšího královského města M. Jana Campana Vodňanského (asi 27. 12. 1572–13. 12. 1622), humanistického literáta, profesora a rektora pražské univerzity. Vynikal nad průměr svých vrstevníků, kteří ze zdejší městské školy v nemalém počtu zaměřili za akademickým vzděláním.

V pátek 16. prosince 2022 byla za přítomnosti žáků nejvyšších ročníků přizdobena jeho pamětní deska na budově základní školy v Alešově ulici, kterou nechal v roce 1937 pořídit spolek studujících z Vodňan a okolí „Kampanus“. Ředitelka muzea Mgr. Jitka Velková žákům přiblížila tuto významnou osobnost v souvislostech historické doby. Školáci poté přednesli výběr vánočních ód z českého překladu latinských básní Lyra Campanova. Vzpomínkové setkání u téže pamětní desky rovněž s krátkým proslovem paní ředitelky předcházelo slavnostnímu koncertu vokálního souboru Dyškanti z Českých Budějovic (založen 1982) pod vedením doc. Martina Horyny, který se o čtvrté neděli adventní 18. prosince odpoledne rozezněl na pobočném kůru děkanského kostela Narození Panny Marie. Navzdory silnému mrazu a chrámovému chladu si na pět desítek posluchačů všech generací vyslechlo adventní písně a skladby též Campanových současníků, kteří kdysi zhudebnili i jeho vlastní texty. Účastníky rozhrňoval hluboký umělecký zážitek a poté i nabízený čaj a výborné koláčky od paní ředitelky. Výtěžek dobrovolného vstupného byl věnován na pokračující opravu věže kostela. Výmluvné svědectví o tom, že památka významného rodáka i po čtyřech staletích zůstává ve městě nad Blanicí stále živá, ale bez obětavé péče se neobejde.

*Text: Pavla Stuchlá; foto: Petr Totín –
– oba Městské muzeum a galerie Vodňany*

Vzpomínkové shromáždění u pamětní desky; Foto: Petr Totín

Detail pamětní desky na budově ZŠ v Alešově ulici; Foto: Petr Totín

Foto: Petr Totín

Slavnostní koncert vokálního souboru Dyškanti v děkanském kostele Narození Panny Marie.

Foto: Petr Totín

Na koncertu souboru Dyškanti zazněly i adventní písně a skladby Campanových současníků.

Děti z rodin prachatické farnosti přinesly pravou vánoční radost nemocným v hospici

Spiritualita Milosrdných sester sv. Karla Boromejského je zaměřena na službu nemocným. Již mnohaletou tradicí bývá na Štědrý den nošení Jezulátka přímo na pokoje pacientů za zpěvu koled. Rádi jsme se této tradici od sestřiček naučili a od otevření hospice r. 2005 spolu s nimi pravidelně přinášíme malého Ježíška nemocným.

Foto: Eva Ludačková

Foto: Eva Ludačková

K naší radosti se k nám letos přidaly i děti z naší farnosti. Malí koledníci se po poledni na Štědrý den proměnili v anděly a pastýře. S Jezulátkem, které opatrně chovali v rukou, se vydali na cestu po hospici. Doprovázel je cinkot zvonků a hudební doprovod členů kapely Elaion.

Nemocní vzácnou návštěvu srdečně a s radostí vítali, se zájmem brali do rukou malé Jezulátko, zpívali koledy a leckdy si i sami přáli zahrát jejich oblíbenou. Nejmenší pastýř rozdával perníčky, větší zpívali, andělé se střídali v nošení Jezulátka a v cinkotu zvonků, muzikanti hráli. Milá návštěva z Betléma potěšila také ošetřující personál, který na Štědrý den měl službu. Děti se mohly setkat s nemocnými, vykouzlit jim úsměv na tváři dětskou bezprostředností, slyšet slova radosti a vidět i slzy dojetí v jejich očích. Věděly, že tito lidé nemohou být večer u stromečku jako ostatní, a tak jim Ježíška a vánoční zvěst o jeho narození rády donesly. Naše putování jsme zakončili v hospicové kapli, kde jsme společně uložili malého Ježíška do připraveného slaměného lůžka a společnou modlitbou se poklonili živému P. Ježíši ve svatostánku a poděkovali P. Marii, že ho přivedla na svět.

Dětem jsme poděkovali za to, kolik dobrého svou službou vykonal. Oči jim jiskřily z toho, kolik lidí opravdu potěšily. Pak se spokojeně rozběhly do svých domovů, v radostném očekávání Štědrého večera. Ony dnes již darovaly a nyní jsou připraveny samy být obdarované. Věděly, že Vánoce nejsou o dárcích,

třpytu a lesku materiálních věcí, ale o tom, že z lásky k lidem se Bůh stal člověkem, aby nás vykoupil.

.....

Jeden nemocný starší pán v okamžiku naší návštěvy spal, tak jsme jen nakoukli do pokoje, a abychom ho nevzbudili, tiše jsme pokračovali dál, o patro níž. Jaké bylo naše překvapení, když za chvíli sestřička dovezla tohoto pána, který se vzbudil a řekl, že chce Ježíška s malými pastýři a anděly vidět. Objížděl s námi na vozíčku pak celé dolní patro, nemohl z dětí spustit oči a ještě týden po Štědrém dni říkal, že nic tak milého ještě neviděl.

Ještě několik dní po Štědrém dni nemocní vypravovali o tom, jak jim malí koledníci přišli zazpívat a ukázat Ježíška, jehož narozeniny o Vánocích slavíme.

Sestřička, jež měla službu na Štědrý den, se večer vrátila domů z práce, kde byl její malý bráška, který obcházel nemocné jako pastýř. „Jendo, ani nevíš, kolik dobra jste dnes přinesli všem v hospici!“ A vyprávěla mu, jak nemocní na jejich milou návštěvu ještě večer vzpomínali. Malý Jenda s úsměvem a zájmem poslouchal a těšilo ho, že mohl udělat nemocným lidem radost. To jsou Vánoce, které prožíváme v hospici.

Mgr. Eva Ludačková, vrchní sestra

BONI PUERI v chrobolském kostele Narození Panny Marie.

BONI PUERI v Chrobolech opět zářili

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT v podání světoznámého českého chlapeckého sboru BONI PUERI v Chrobolech u Prachatic byl opět velkolepý (sbor tu poprvé vystoupil v roce 2021). Oblíbený soubor přilákal 7. ledna 2023 na své vystoupení doslova davy návštěvníků a do místního (poměrně velkého) kostela Narození Panny Marie se všichni ani nevešli. Desítky lidí, kteří se už nedostali do kostela, stály po celou dobu koncertu před hlavním vchodem. Koncert byl doslova úchvatný a stal se trešničkou na pomyslném vánočním dortu, na kterém jsme si všichni mohli pochutnávat. Bylo to nádherné vánoční pohlazení pro všechny přítomné.

Zazněly překrásné tóny překrásných českých koled, ale i takové skladby, jako Ave Maria od Giulia Cacciniho, nebo Hallelujah z oratoria Mesiáš, katalánská koleda FUM, FUM, FUM,

ADESTE FIDELES, CAMPANAS DE BELÉN, CAROL OF THE BELLS, STILLLE NACHT a spousta dalších. Chlapci zpívali a tančili jako o život. Rozezpívali a roztleskali celý kostel. Koncert dirigoval Marek Štilec a klavírní doprovod zajistil Robert Fuchs. I jim samozřejmě patří velký dík za tak krásný zážitek. Potlesk ve stoje od všech přítomných nebral konce a lidé z kostela odcházeli dojatí a plní radostných zážitků.

Chtěl bych touto cestou ještě jednou moc poděkovat všem, kteří nás podpořili a pomohli nám především s tím, aby si všichni přítomní odpočinuli, potěšili se, nebo třeba nabrali novou sílu a inspiraci do dalších dní nového roku 2023.

Petr Jan Juhaňák

Foto: archiv Boni Pueri

Do kostela se všichni zájemci nevešli.

Foto: archiv Boni Pueri

„Biskup Neumann vysvětil náš kostel!“

Americký profesor Ch. Strauss navštívil Prachatic a Chroboly – místa spojená s dětstvím a mládím sv. J. N. Neumanna.

Profesor Charles Strauss;
Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

„Chtěl jsem se podívat do míst, která jsou nějak spojena s životem sv. Jana Nepomuka Neumanna, protože právě on položil 20. června 1852 základní kámen našeho farního kostela sv. Františka Xaverského v Gettysburgu v Pensylvánii a 31. července 1853 náš kostel vysvětil,“ říká docent Charles Strauss, profesor historie na Mount St. Mary's University v Marylandu (USA) a výkonný sekretář American Catholic Historical Association (Asociace pro americké katolické církevní dějiny).

V doprovodu docenta Rudolfa Svobody, děkana Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, přijel v úterý 1. listopadu 2022 do Prachatic a navštívil chrám sv. Jakuba, kde byl sv. Jan pokřtěn, jeho rodný dům (nyní klášter sester boromejek), hospicovou kapli a hospicový park a kostel Narození Panny Marie v Chrobotech, kde pronesl sv. Jan svou první homilii. Profesor Strauss byl podle svých

slov nadšený tím, co viděl a slyšel, a ochotou a srdečností, s jakou se mu věnovali jeho průvodci. Právil, že se lidé z jeho farnosti už nemohou dočkat, až jim o „rodné hrouď“ biskupa Neumanna povypráví.

P. Petr Plášil

Vzácný host navštívil také kostel Narození Panny Marie v Chrobotech

Křtelnice v kostele sv. Jakuba Staršího, ve které byl 28. 3. 1811 pokřtěn sv. J. N. Neumann; zleva P. P. Plášil, prof. Ch. Strauss a doc. R. Svoboda.

Socha sv. J. N. Neumanna v hospicovém parku.